

Мадам MERCI

Откъси от разговор с
МАРИЯ ГАЛЪОВА-ДЖУРОВА

Фотография
ЛОРА СЛАВОВА

■ Style File

МАРИ-ФРАНС КОЕН е водеща фигура във френските артистични кръгове вече пет декади. В далечната 1975 г. заедно със съпруга си създава иконичния детски бранд BON POINT, а с откриването на концептуалния бутик MERCI през 2009 *бетонира статуса си на тотален естет*. AMICA се потопи в атмосферата на КЪЩАТА Й В ПАРИЖ, за да открие повече за новия ѝ проект DÉMODÉ и какво превръща едно пространство в истински дом. >>>

ПАРИЖ Е МОЕТО МЯСТО. Винаги, когато изляза на разходка, си мисля каква късметлийка съм, че живея тук. Обичам различните квартали, всеки със собствената си атмосфера, архитектура, музеи, хора... Прекрасно е наистина. Вече десетина години обитавам този дом. През XVII век, когато е построена сградата, тя е била *hôtel particulier*. Впоследствие имотът е дарен на женски манастир, след което монахините го продават на двама бизнесмени. Те виждат потенциала му и го превръщат в място за живеене. Частта, която аз заемам, някога била конюшня с навес за карети. Може би и затова в дома ми няма коридори – просто влизаеш от една стая в друга, пространствата сякаш се преливат. Има нещо много фън шуй в това разпределение, което безкрайно харесвам.

ДОМЪТ ТРЯБВА ДА ОТРАЗЯВА идентичността на хората, които го обитават, а не работата на дизайнера или декоратора. Понякога е добре да се посъветваш с професионалист, стига той да знае как да не минава тънката граница на балансираната намеса. По-важно е мястото да носи усещането за живота в него, отколкото да бъде красиво като картинка. Да е топло и уютно, да си е твоето ъгълче на света, където се чувстваш комфортно и което споделяш с близки и приятели. Така поне е у дома. Нищо не изглежда чупливо или твърде формално. Предполагам, че някой друг би го декорирал различно и най-вероятно пак ще е хубаво. То е като всичко останало в живота – няма само един правилен начин, само един подход.

НАЙ-ГОЛЯМОТО МИ СЪКРОВИЩЕ са две декоративни гървени колони, които съпругът ми Бернар ми подари за петдесетата годишнина от сватбата ни. „Прелестни са!“, помислих си, когато ги видях за първи път на витрината на малък бутик за бижута. Влязох да разпитам. Били част от стар кораб, потънал край Бордо още през Ренесанса, сега – семейно наследство на възрастна собственичка, която нямаше намерение да се разделя с тях. Близо пет години спирах да им се любувам всеки път, когато минех покрай магазинчето. Един ден разбрах, че се продават. Цената беше твърде висока и си тръгнах с огромно разочарование. Разбира се, бях разказала тази история на мъжа ми и той реши да ми направи изненада за годишнината ни. Сега тези красавици са част от моята история. *Voilà!*

ОТ РОДИТЕЛИТЕ СИ НАУЧИХ да откривам красотата във всичките ѝ форми. В семейството ми бяхме общо осем деца – шест момичета и две момчета. Думата, с която асоциирам детството ми, е „виж“. Виж това или онова, виж колко е хубаво. Постоянно ни караха да оценяваме нещата около нас. Нямахме големи възможности, но и нищо не ни липсваше. Най-важното – обичта беше безгранична. Сякаш целият свят се въртеше около нас, децата. Помня как майка ми ни обличаше абсолютно еднакво, как никога не си позволи да каже на някое от момичетата „Колко си красива!“. Такива неща просто не се изричаха пред малките деца, за да не пораснат разглезени или суетни девойки. С нея свързвам уханието на лавандула. Майка ми никога не слагаше парфюм. Беше толкова елегантна и красива, притежаваше истинска класа. Мисля, че от нея съм наследила естетското усещане към света.

НЯМА НЕВЪЗМОЖНИ НЕЩА е мантрата, с което е възпитано моето поколение. Стига да искаш нещо достатъчно силно: ако вярваш, ако се трудиш, ако си благороден – съдбата ще те възнагради. Затова съм стартирала новите начинания с идеята, че ще бъдат успешни. Водило ме е сърцето, а не сметките. В магазините ми винаги съм подхождала към селекцията на стоките с идеята какво аз бих искала да видя в дома си, кое би зарадвало семейството ми, как бихме се чувствали по-уютно. Старала съм се да декорирам бутиците така, сякаш подреждам собствената си къща – удобни дивани, отделни кътове, достатъчно празно място, за да не се задушаваш от стоката. Мисля, че е важно хората да се чувстват като у дома си, да припознаят пространството като тяхно собствено.

КОГАТО СЕ ЗАХВАНАХ С MERCI, идеята беше да е тотално различно от Bon Point – да е по-модерно, по-изчистено. Хората влизаха вътре за първи път и възкликваха: „Толкова си ти!“. А беше наистина различно. Предполагам, че специалното отношение към интериора прозира независимо от стила.

Много харесвам модернизма, абсолютно вярвам във формулата Less is more и винаги се опитвам да се придържам към нея. Но животът се намесва и ако не си на двадесет, трупаш вещи, събирани с години, натоварени със спомени и смисъл, и твоего less става постепенно more.

ПРЕХОДЪТ ОТ ГОЛЯМ КОНЦЕПТУАЛЕН бутик като Merci към малко китно пространство като Démodé изглежда странен на някои хора. Но аз гледам на мястото като на прозорче към един женски свят, какъвто всъщност представлява Démodé. Дори самото му име е ирония, игра на думи. В него съм се стремела да събера точно нещата, които според мен никога не биха излезли от мода. Démodé е женствената страна на Merci. В Merci работих с двама невероятни мъже, които ми помагаша в селекцията и цялостното менажиране на бизнеса. Там винаги съм се чувствала така, сякаш задачата ми е била да балансирам, да внасям и женския поглед върху нещата.

ПЪРВАТА МИ ИДЕЯ, след като продадох Merci, беше да създам място, което да обслужва мъже, търсещи идеалния подарък за жена. Малко от тях притежават тази способност – обикновено те подаряват или нещо твърде практично, или не точно това, за което си мечтае жената. Сега мисля, че може би е време да се посветя на различен тип проекти. Бих правила хотелски интериори. Обичам да пътувам и рядко ми се случва да отседна в място, което успява да ме впечатли. Обикновено оставам с усещането, че всички са почти еднакви. Понякога не знаеш дали си в Париж или Лос Анджелис – толкова е объркващо. Има и изключения, разбира се – като хотел Асе в Ню Йорк.

„Когато със съпруга ми
Бернар *кунихме* къщата,
интериорът беше в класическия
БУРЖОАЗЕН стил,
характерен за квартала –
КОПРИНЕНИ тапети,
ОГЛЕДАЛЕН паркет, претруфени
орнаменти.“

— Мари-Франс Коен

*„Мисля, че англичаните са
далеч по-големи ДОМОШАРИ
от французите.
От тях взех МАКСИМАТА,
която следвал у дома –
АКО НЕ Е УДОБНО, значи
не е хубаво.“*

■ Мари-Франс Коен

*„Моя приятелка веднъж
ми порица, че БРЪШЛЯНЪТ ми
СКРИВАЛ фасада в стил Луи XVI!
А защо не?“*

— Мари-Франс Коен

ФИЛИП СТАРК е един от моите дизайнери фаворити, но категорично не харесвам абсолютно всичко, което е създал. Това е съвсем нормално за човек с отношение и изисквания към естетиката. Самата идея да имаш икона за каквото и да било ми се струва неприемлива. В днешно време така или иначе сме се доближили опасно близо до идолопоклоничество заради непрекъснатия поток от информация и изображения, с които сме залети. Медии непрекъснато ти нашепват: „Трябва да си купиш това, да притежаваш онова“. Разбирам младите хора, израсли с Pinterest и Instagram. Знам обаче, че това просто не е за мен. Оставам си old school – обичам да търся вдъхновение в книги, списания. Сякаш фактът, че някой си е направил труда да отпечата дадено нещо, го прави една идея по-стойностно.

—

FABIANA FILIPPI